

s řádným hospodařením na tomto statku, a rovněž není sporu o tom, že z tohoto důvodu byl ze služby propuštěn. Sporným jest však, zda uvedená činnost st-lova byla plněním povinností uložených zaměstnancům na zabraném majetku dle zákona o hospodaření na tomto majetku, pro kterou zaměstnanci ze služby propuštění býti nesmějí.

Žal. úřad zadpověděl otázku negativně, vycházeje z názoru, že zaměstnanci nejsou povinni z v l a s t n í h o p o d n ě t u oznamovati úřadu závady, vyskytnuvší se v hospodaření na zabraném majetku, ježto dle výslovného znění zákona stíhá povinnost ta zaměstnance teprve tehdy, byly-li k tomu dozorčí osobou v y b í d n u t i.

Soud uznal tento náhled správným. Jak již svrchu uvedeno, upraveno jest povinné hlášení závad v hospodaření na zabraném majetku předpisem § 7, odst. 2., který jako norma speciální jediné přichází v úvahu. Dle tohoto ustanovení nastává právní povinnost zaměstnance k hlášení závad osobě dozorčí teprve tehdy, 1) když zaměstnanec k tomu byl vybídnut, a 2) jen ohledně těch závad, jež mohou hodnotu majetku podstatně zmenšiti nebo dosažení průměrné a povahou pozemků odůvodněné sklizně ohroziti.

Úřad nezkoumal, zda v daném případě skutečně hlášeny byly st-lem závady druhu sub 2) uvedeného, a zda závady ty také existují, a odmítl stížnost již proto, že nebyl splněn předpoklad první.

Dle názoru soudu učinil tak právem. Neboť dle cit. zák. není povinností zaměstnanců na zabraném majetku, aby hlásili úřadu bez v y b í d n u t í závady na statku tom vzniklé, a není-li takové povinnosti, není také ochrany její dle § 22 cit. zák. Odst. 2. §22, který ustanovuje, že stejná ochrana přísluší těm zaměstnancům, kteří jednali v duchu tohoto zákona, dříve než počal působiti, a jehož se stížnost dovolává, na tento případ použití nelze, ježto jednání, jehož předmětem jest tato stížnost, stalo se v době, kdy zákon již počal působiti.

Za tohoto stavu věci není vadou, že úřad nevyšetřoval existenci předpokladu sub 2) uvedeného, neboť již nedostatek existence předpokladu prvního stačil úřadu k zamítnutí stížnosti.

Bylo proto stížnost k nss podanou zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 3712.

Rakouské státní renty: Za splnění podmínek stanovených zákonem č. 151/1919 má vlastník předválečných státních rent rak. nárok, aby jeho renty byly převzaty do úřední úschovy.

(Nález ze dne 10. června 1924 č. 286.)

V ě c: Dr. Emanuel Sch. v Praze proti ministerstvu financí o úřední úschově předválečných rent.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Podáním z 22. července 1922 oznámila Všeobecná česká bankovní jednota v Praze ministerstvu fin., že st-li patřící rakouské červnové renty v nominální hodnotě 25.000 K byly v r. 1922 z Rakouska převezeny a složeny u likvidatury ředitelství státního dluhu v Praze

s podotknutím, že byly průkazy o státní příslušnosti, bydlišti v Praze od 9. února 1915 a soupisu v roce 1921 předloženy.

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že renty tyto vylučují se z převzetí do úschovy, a poukázána zároveň likvidatura ředitelství státního dluhu v Praze, aby renty žadatelce vydala po anulování případně již provedeného označení dle nař. č. 126 z r. 1919 nebo č. 151 z r. 1921.

Stížnost, vytýkající tomuto rozhodnutí vadnost řízení a nezákonnost, shledal nss důvodnou. Podle zák. z 18. března 1921 č. 124 Sb. byla vláda za účelem přípravy provedení čl. 203 mír. smlouvy St. Germainské a ke zjednání předpokladů pro konečnou nebo zálohovou úpravu výplaty úroků zmocněna, aby zjistila také titry předválečného dluhu, které jsou dosud uloženy v cizině mimo území čsl. republiky, jsou však majetkem příslušníků čsl. K částečnému provedení tohoto zák. bylo vl. nař. z 7. dubna 1921 č. 151 Sb. v § 1, odst. 1, lit. b) stanoveno, že mají býti také zjištěny a seznamenány titry předválečného státního dluhu rakouského a společného rakousko-uherského, uvedené v § 3 cit. nař., které jako majetek příslušníků čsl., jakož i tuzemských právních osob, jsou mimo území čsl. republiky; dále v § 2, že dluhopisy takové mají býti složeny do úřední úschovy do 8 dnů po jich převozu do čsl. republiky.

St-1 prostřednictvím jmenovaného peněžního ústavu předložil průkazy o svém čsl. státním občanství, o svém bydlišti v tuzemsku a o provedení soupisu těchto rent v r. 1921, z čehož jest patrné, že se domáhal převzetí těchto rent do úschovy ve smyslu zák. č. 124/1921.

Jak plyne z cit. předpisů zákonných, má strana za splnění určitých podmínek právní nárok, aby její renty byly převzaty do úřední úschovy neb aby jí bylo povoleno dodatečné označení rent, které podle zák. z 10. července 1922 č. 250 Sb. učiněno bylo jednou z podmínek výplaty úroků z těchto rent.

Žal. úřad odmítl tyto nároky, ačkoliv strana prokazovala podmínky, aniž pro své zamítavé stanovisko uvedl vůbec nějaký důvod, čímž však byla strana obrana proti nař. rozhodnutí podstatně ztížena a nss-u znemožněno zkoumat, zdali toto rozhodnutí odpovídá zákonu.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

č. 3713.

Okresní samospráva: Členům okresní správní komise, kteří nejsou členy užšího správního výboru, nepřísluší diety a stravné.

(Nález ze dne 10. června 1924 č. 10.477.)

Prejudikatura: Boh. 757 a 2861 adm.

Věc: Okresní správní komise v B. a Josef B. a společníci tamtéž (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti zem. správnímu výboru v Praze o okresní rozpočet pro rok 1923.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká položky úřadovné předsedovi okresní správní komise, zrušuje se provady řízení; jinak se stížnost zamítá jako jako bezdůvodná.